

Παράκληση Αγίου Αναστασίου εν Παραμυθία

Ευλογήσαντος του Ιερέως λέμε το «Κύριε Εισάκουσον» μεθ' ο το Θεός Κύριος και τα επόμενα τροπάρια.

Κύριε εισάκουσον της προσευχής μου, ενώτισαι την δέησίν μου εν τη αληθεία σου, εισάκουσόν μου εν τη δικαιοσύνη σου.

Και μη εισέλθεις εις κρίσιν μετά του δούλου σου, ότι ου δικαιωθήσεται ενώπιόν σου πας ζων.

Ότι κατεδίωξεν ο εχθρός την ψυχήν μου. εταπείνωσεν εις γην την ζωήν μου.

Εκάθισέ με εν σκοτεινοίς, ως νεκρούς αιώνος. Και ηκηδίασεν επ' εμέ το πνεύμα μου, εν εμοί εταράχθη η καρδιά μου.

Εμνήσθην ημερών αρχαίων, εμελέτησα εν πάσι τοις έργοις σου, εν ποιήμασι των χειρών σου εμελέτων. Διεπέτασα προς σε τα χείρας μου. η ψυχή μου ως γη άνυδρός σοι.

Ταχύ εισάκουσόν μου, Κύριε, εξέλιπε το πνεύμα μου.

Μη αποστρέψεις το πρόσωπόν σου απ' εμού, και ομοιωθήσομαι τοις καταβαίνουσιν εις λάκκον.

Ακουστόν ποιήσον μοι το πρωί το έλεός σου, ότι επί σοι ήλπισα.

Γνώρισόν μοι, Κύριε, οδόν, εν η πορεύσομαι, ότι προς σε ήρα την ψυχήν μου

Εξελού με εκ των εχθρών μου, Κύριε. προς σε κατέφυγον, δίδαξόν με του ποιείν το θέλημά σου, ότι συ ει ο Θεός μου.

Το Πνεύμα σου το αγαθόν οδηγήσει με εν γη ευθεία. ένεκεν του ονόματός σου, Κύριε, ζήσεις με.

Εν τη δικαιοσύνη σου εξάξεις εκ θλίψεως την ψυχήν μου, και εν τω ελέει σου

εξολοθρεύσεις τους εχθρούς μου. και απολείς πάντας τους θλίβοντας την ψυχήν μου, ότι εγώ δούλός σου ειμί.

Ήχος δ΄

Θεός Κύριος και επέφανεν ημίν· ευλογημένος ο ερχόμενος εν ονόματι Κυρίου.

Στιχ. α΄. Εξομολογείσθε τω Κυρίω, και επικαλείσθε το όνομα το άγιον αυτού.

Θεός Κύριος και επέφανεν ημίν· ευλογημένος ο ερχόμενος εν ονόματι Κυρίου.

Στιχ. β΄. Πάντα τα έθνη εκύκλωσάν με και τω ονόματι Κυρίου ημυνάμην αυτούς.

Θεός Κύριος και επέφανεν ημίν. ευλογημένος ο ερχόμενος εν ονόματι Κυρίου.

Στιχ. γ΄. Παρά Κυρίου εγένετο αύτη, και έστι θαυμαστή εν οφθαλμοίς ημών.

Θεός Κύριος και επέφανεν ημίν· ευλογημένος ο ερχόμενος εν ονόματι Κυρίου.

Είτα τα παρόντα τροπάρια.

Τροπάριον. Ήχος δ΄. 'Ο ύψωθείς.

Τῆς ἀναστάσεως λαμπρὸς υἱὸς πέλων, οὐκ ἐπτοήθης τοῦ θανάτου τὸ θράσος, ἀλλὰ γενναίως ἤθλησας αἰσχύνας τὸν ἐχθρόν· τῷ σταυρῷ ὑπέταξας, ἡμισέληνον ἄγαρ, θεῖε' Ἀναστάσιε, τῇ σοφῇ σου ἐνστάσει, Νεομαρτύρων κλέος γεγονώς, παραμυθῶν δέ, τοὺς πίστει σε μέλποντας.

Δόξα, Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ὁμοιον.

Οὐ σιωπήσομεν ποτὲ Θεοτόκε, τὰς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι, εἰ μὴ γὰρ σὺ προΐστασο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐρῥύσατο ἐκ τοσοῦτων κινδύνων, τίς δὲ διεφύλαξεν, ἕως νῦν ἐλευθέρους; οὐκ ἀποστῶμεν Δέσποινα ἐκ σοῦ, σοὺς γὰρ δούλους σῶζεις αἰεὶ, ἐκ παντοίων δεινῶν.

Ο Ν΄ (50) ΨΑΛΜΟΣ

Ελέησόν με ο Θεός κατά το μέγα έλεός σου, και κατά το πλήθος των οικτιρισμών σου, εξάλειψον το ανόμημά μου.

Επί πλείον πλύνον με από της ανομίας μου, και από της αμαρτίας μου καθάρισόν με.

Ότι την ανομίαν μου εγώ γινώσκω και η αμαρτία μου ενώπιόν μου εστί δια παντός.

Σοι μόνω ήμαρτον, και το πονηρόν ενώπιόν σου εποίησα. όπως αν δικαιωθείς εν τοις λόγοις σου, και νικήσεις εν τω κρίνεσθαί σε.

Ιδού γαρ εν ανομίαις συνελήφθην, και εν αμαρτίαις εκίσσησέ με η μήτηρ μου.

Ιδού γαρ αλήθεια ηγάπησας. τα άδηλα και τα κρύφια της σοφίας σου εδήλωσάς μοι.

Ραντιείς με υσώπω, και καθαρισθήσομαι. πλυνείς με και υπέρ χιόνα λευκανθήσομαι.

Ακουτιείς μοι αγαλλίασιν και ευφροσύνην. αγαλλιάζονται οστέα τεταπεινωμένα.

Απόστρεψον το πρόσωπόν σου από των αμαρτιών μου, και πάσας τας ανομίας μου εξάλειψον.

Καρδίαν καθάραν κτίσον εν εμοί ο Θεός, και πνεύμα ευθές εγκαίνισον εν τοις εγκάτοις μου.

Μη απορρίψεις με από του προσώπου σου, και το Πνεύμα σου το άγιον μη αντανέλεις απ' εμού.

Απόδος μοι την αγαλλίασιν του σωτηρίου σου, και πνεύματι ηγεμονικώ στήριξόν με.

Διδάξω ανόμους τας οδούς σου, και ασεβείς επί σε επιστρέψουσι.

Ρύσαι με εξ αιμάτων ο Θεός, ο Θεός της σωτηρίας μου. αγαλλιάσεται η γλώσσα μου την δικαιοσύνην σου.

Κύριε, τα χείλη μου ανοίξεις, και το στόμα μου αναγγελεύει την αίνεσίν σου.

Ότι, ει ηθέλησας θυσίαν, έδωκα αν. ολοκαυτώματα ουκ ευδοκήσεις.

Θυσία τω Θεώ πνεύμα συντετριμμένον. καρδιά συντετριμμένην και τεταπεινωμένην, ο Θεός, ουκ εξουδενώσει.

Αγάθυνον, Κύριε, εν τη ευδοκία σου την Σιών, και οικοδομηθήτω τα τείχη Ιερουσαλήμ.

Τότε ευδοκήσεις θυσίαν δικαιοσύνης, αναφοράν και ολοκαυτώματα. τότε ανοίσουσιν επί το θυσιαστήριόν σου μόσχους.

“Μάρτυς’ Αναστάσιε, δεήσεώς μου πρόσχες.’ Α(θανάσιος)”.

Ώδη α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Μαρτύρων τὸ στέφος ἀναδηθείς, παράκλησις θεία, τοῖς πιστεύουσιν ἀθλητά, ἐγένου διό σοι μετὰ πόθου, ἱκετικῶς προσπελάζομεν Ἅγιε.

Ἀνάστησον μάρτυς σοὺς ὕμνητάς, ἐκ πτώσεως πάσης, καὶ ἀξίωσον σαῖς εὐχαῖς, τηρῆσαι ἐν πάσῃ εὐλαβείᾳ, τὴν πρὸς Χριστὸν ἐκ ψυχῆς ἀφοσίωσιν.

Ῥυσάμενος Μάρτυς σὴν ἀδελφὴν, ἐκ τῶν μισοάγων, ῥῦσαι πάντας τοῦ πονηροῦ, ποθοῦντος ἡμᾶς καταμολῦναι, ἀγνὴν τηροῦντας ψυχὴν τὴν θεόπλαστον.

Θεοτοκίον

Τοῦ ὄφεως θῦμα πρώτη γυνή, ἐγένετο Κόρη, ἧς τὸ πτώμα θεοπρεπῶς, ἀνήγειρας τόκῳ σου τῷ θείῳ, ὄν ἐξιλέου ἡμῖν τοῖς ὕμνοῦσί σε.

Ώδη γ΄. Οὐρανίας ἀψίδος.

Ὑλης πᾶσαν πατήσας, ἀπὸ ψυχῆς πρόκλησιν, θεῖε Αναστάσιε ὤφθης, ἄλλος τις ἄγγελος, μόνον τὰ μένοντα, ἐπιποθῶν ὅθεν μάρτυς, ὕλης με ἀνώτερον δεῖξον τὸν ἄθλιον.

Σταθηρὰν ἔχων γνώμην, τῆς ἀληθοῦς πίστεως, γέγονας κλεινὸς θεολόγος, ὃ

Ἐναστάσιε, καὶ ἐμυκθήρισας, τοῦ διαβόλου τὴν πλάνην, ἦν με καταξίωσον, πατεῖν ἀείποτε.

Ἐνω ἦρας καρδίαν, καταφρονῶν πάντιμε, ἄνθος τῆς νεότητος, κάλλη, πλοῦτον τὸν ῥέοντα, καὶ συνεσταύρωσαι, τῷ Ἰησοῦ Νεομάρτυς, Ἐ κάμῃ συσταύρωσον, τὸν ζωοθάνατον.

Θεοτοκίον

Νικηφόρον με δεῖξον, κατὰ παθῶν Ἄχραντε, τὸν ἀεὶ ἠττώμενον τούτων, ταῖς ἐπικλύσεσι, καὶ τὴν ἀπάθειαν, δός μοι ταῖς θείαις εὐχαῖς σου, ἵνα εὕρω Πάναγνε, τὴν σωτηρίαν μου.

Διάσωσον, τοὺς σὲ τιμῶντας κλεινὲ Νεομάρτυς, τῶν τοῦ βίου δεινῶν περιστάσεων, καὶ δίδου λύσιν ἀχθηρῶν, πρὸς Χριστὸν μεσιτεύων.

Ἐπίβλεψον ἐν εὐμενείᾳ Πανύμνητε Θεοτόκε, ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν, καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Κάθισμα. Ἦχος β΄. Πρεσβεία θερμή.

Τῆς Ἄγαρ καλῶς, τὴν πλάνην ἐναπέπνιξας, δειχθεὶς στηριγμός, πιστῶν Ἐναστάσιε, χορηγῶν τὴν ἴασιν, ταῖς ψυχαῖς τε ἡμῶν καὶ τοῖς σώμασι, εὐχαῖς σου μάρτυς ταῖς σεπταῖς, πρὸς τὸν Κύριον ἀείποτε.

Ὦδὴ δ΄. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ἄκατάβλητον φρόνημα, ἔχων πρὸ τυράννων καλῶς ἐνήθλησας, ὅθεν μάρτυς

Ἐναστάσιε, δός ἡμῖν καρδίας γενναιότητα.

Σύντριψόν μοι ἀντίδικον, τὸν ψυχὴν ὀλέσαι ἐπιποθοῦντα μου, ἵνα μάρτυς

Ἐναστάσιε, ἐλευθερωθεὶς ἀνευφημήσω σε.

Τοὺς ὀδόντας τοῦ δράκοντος, ἔθλασας γενναίως Μάρτυς ἀήττητε, ὃν ὀρμῶντα μοι κατάβαλε, καὶ ταῖς σαῖς εὐχαῖς αὐτὸν κατάδησον.

Θεοτοκίον

Ἄκατάφλεκτος ἔμεινας, πῦρ δεχθεῖσα Μητέρα τὸ τῆς Θεότητος, ὅθεν φύλαξον δεόμεθα, καὶ ἡμᾶς πυρὸς τοῦ τῆς κολάσεως.

Ὦδὴ ε΄. Φώτισον ἡμᾶς.

Σκότους ζοφεράν, πλάνην μάρτυς Ἐναστάσιε, ὡς διέλυσας ἀθλήσει σου στερῶ, ἐκδιώξαις, ἐκ ψυχῶν τῶν πόθῳ γεραιρόντων σε.

Ἰασαι ψυχῶν, καὶ σωμάτων ἄλγη Ἄγιε, ἐκδυσωπούμενος Χριστὸν τὸν Ἰατρόν,

Οὐ τῆς ἀγάπης, θῦμα ὤφθης ὀλοκάρδιον.

Ἔκτεινον Χριστῶ, τὰς σὰς χεῖρας Ἀναστάσιε, παραμυθῶν τοὺς καταπίπτοντας αἰεὶ, νόσοις ποικίλαις, καὶ τοῦ βίου περιστάσεσι.

Θεοτοκίον

Δέομαι Ἀγνή, τῆς ψυχῆς μου σκότος δίωξον, ὅπως κατίδω νοερῶς τὸ φῶς Χριστοῦ, καὶ μὴ προσκόψω, ἀμαρτίας λίθω Πάναγνε.

ᾠδὴ Ϛ´. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Ἐχάρησαν, τῶν Μαρτύρων τάγματα, ἀθληφόρε Ἀναστάσιε ὅτε, στέφος λαμπρόν, ἀνεδήθης ἀξίως, καὶ Βασιλείας Χριστοῦ ὤφθης μέτοχος· ἀξίωσον οὖν καὶ ἡμᾶς, μετασχεῖν ταύτης πάντας πρεσβείαις σου.

Ἠλόγησας, Νεομάρτυς ἔνδοξε, τῶν φθαρτῶν καὶ ἐπικήρων τοῦ βίου, διὰ Χριστοῦ, τὸν ἀνέκλειπτον πλοῦτον, ὃν χορηγεῖ τοῖς ποθοῦσι τὰ μέλλοντα, διὸ ἀνάδειξον αὐτοῦ, καὶ ἡμᾶς κληρονόμους φιλάδελφε. Στερέωσον, διανοίας ἅγιε, Ἀναστάσιε ἡμῶν κλονουμένας, ἐκ τῶν πικρῶν, συμβαινόντων τοῦ βίου, καὶ τὴν εἰρήνην ἀτάραχον παρέχε, καρδίαις τῶν ἀπὸ ψυχῆς, αἰτουμένων θερμὴν μεσιτείαν σου.

Θεοτοκίον

Ἐπάκουσον, Παναγία Δέσποινα, τῶν αἰτούντων μητρικὴν σου πρεσβείαν, ἔχεις καὶ γάρ, παρρῆσιαν μεγίστην, πρὸς τὸν Υἱόν σου ὡς τοῦτον κυήσασα, καὶ πάντοτε ἱκετικῶς, ἐξισχύεις ἡμῖν τὰ ἀδύνατα. Διάσωσον, τοὺς σὲ τιμῶντας κλεινὴ Νεομάρτυς, τῶν τοῦ βίου δεινῶν περιστάσεων, καὶ δίδου λύσιν ἀχθηρῶν, πρὸς Χριστὸν μεσιτεύων.

Ἄχραντε, ἡ διὰ λόγου τὸν Λόγον ἀνερμηνεύτως, ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα δυσώπησον, ὡς ἔχουσα μητρικὴν παρρῆσιαν.

Κοντάκιον. ᾠδὴ β´. Προστασία τῶν Χριστιανῶν.

Ἡδονῶν τῶν προσκαίρων ἠλόγησας, τῶ πυρὶ τοῦ Χριστοῦ πυρπολούμενος, ὅθεν ξίφους, μαρτυρικοῦ ἐδέξω τὴν φορὰν, δι' οὗ, εἴληφας ἀθλητικῶς, ὡ Ἀναστάσιε σοφέ, τὸν ἀμάραντον στέφανον· πρέσβευε οὖν τρισμάκαρ, ὅπως αἰεὶ τηρῶμεν, οἱ σὲ τιμῶντες ἐκ ψυχῆς, τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν Κύριον.

Προκείμενον. Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει καὶ ὡσεὶ κέδρος ἡ ἐν τῷ Λιβάνῳ πληθυνθήσεται.

Στίχος. Πεφυτευμένος ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου, ἐν αὐλαῖς αὐτοῦ

έξανθήσει.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ μαθηταῖς· Προσέχετε ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων.
'Επιβαλοῦσι γὰρ ἐφ' ὑμᾶς τὰς χεῖρας αὐτῶν καὶ διώξουσι, παραδιδόντες εἰς
συναγωγὰς καὶ φυλακάς, ἀγομένους ἐπὶ βασιλεῖς καὶ ἡγεμόνας ἕνεκεν τοῦ
ὀνόματός μου.' Αποβήσεται δὲ ὑμῖν εἰς μαρτύριον. Θέσθε οὖν εἰς τὰς καρδίας
ὑμῶν μὴ προμελετᾶν ἀπολογηθῆναι· ἐγὼ γὰρ δώσω ὑμῖν στόμα καὶ σοφίαν, ἧ οὐ
δυνήσονται ἀντειπεῖν, οὐδὲ ἀντιστηῆναι πάντες οἱ ἀντικείμενοι ὑμῖν.
Παραδοθήσεσθε δὲ καὶ ὑπὸ γονέων καὶ ἀδελφῶν καὶ συγγενῶν καὶ φίλων, καὶ
θανατώσουσιν ἐξ ὑμῶν. Καὶ ἔσεσθε μισούμενοι ὑπὸ
πάντων διὰ τὸ ὄνομά μου. Καὶ θριξ ἐκ τῆς κεφαλῆς ὑμῶν οὐ μὴ ἀπόληται· ἐν τῇ
ὑπομονῇ ὑμῶν κτήσασθε τὰς ψυχὰς ὑμῶν.

Δόξα.

Νεομάρτυρός σου, πρεσβείαις Ἐλεῆμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη
τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.
Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.
Στίχ.' Ελέησόν με ὁ Θεός...
καὶ τὸ προσόμοιον.

Ἦχος πλ.β´. Ὡλην ἀποθέμενοι.

Ὡντως Ἀναστάσιος κατὰ τὴν κλησίν σου ὤφθης, νεομάρτυς ἔνδοξε, πλάνην
τὴν ψυχώλεθρον, πνίξας αἵμασι, ἃ προθύμως ἔχυσας, ὑπὲρ τοῦ Δεσπότη, Ὡν
ἀεὶ θερμῶς ἰκέτευε, Ὡ γενναιόψυχε, ὑπὲρ τῶν τιμώντων τὴν μνήμην σου· καὶ
γὰρ πολλοῖς ἐν πάθει, κείμεθα καὶ νόσοις οἱ ἄθλιοι. Ὡθεν μὴ ἐλλείπης, ἡμᾶς
παραμυθεῖν εὐχητικῶς, καὶ πῦρ ἀνάπτειν τῆς πίστεως, ταύτης ὡς ὑπέρμαχος.

Σῶσον ὁ Θεός...

Ὡδὴ ζ´. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Ὡφθη ζευγὸς Ἀγγέλων, ἐνισχῶν σε Μάρτυς εἰς τὴν εὐσέβειαν, ἐν φυλακῇ σου
ὄντος, ὃ καὶ Μουσᾶς κατεῖδε, καὶ ἐπλήσθη συνέσεως, μεθ' οὗ βοῶμεν Χριστῶ,
ἀεὶ εὐλογητὸς εἶ.
Σωτηρίας ἐγένου, τῶ Μουσᾶ Ἀναστάσιε θεῖος πρόξενος, διδάξας ἀληθείας,
Χριστοῦ κεφαλαιώδη, καὶ χρειώδη ἐντάλματα, ἐν οἷς τὸν βίον κάμέ, ἰθύνειν
ἀξιώσας.

Μὴ ἐκκλίνας θωπείαις, καὶ γλυκέσι τυράννου Μάρτυς προσρήσσει, τὸ ξίφος ἔσχες κληῖρον, δι' οὗ πρὸς τὸν Δεσπότην, ἀνελήλυθας εὐδρομος, Ὅν ἐξιλέου ἀεὶ, ὑπὲρ τῶν σὲ τιμώντων.

Θεοτοκίον

Οὐρανὸν δεῖξον Μῆτερ, τὴν ψυχὴν μου καθάπερ ἀστέρας ἔχοντα, πληθὺν τῶν χαρισμάτων, ἃ δίδωσι Υἱός σου καὶ παμπόθητος Κύριος, τοῖς εὐλογοῦσιν Αὐτόν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ η΄. Τὸν Βασιλέα.

Ἐπαίθριόν σου, καταλείψας τὸ σκῆνος, ὁ ὠμότατος τύραννος τρισμάκαρ, εἶδεν οὐρανόθεν, τὸ φῶς σε περιλάμψαν.

Παραμυθία, γεγονῶς σῆ πατρίδι, Ἀναστάσιε θεῖε νεομάρτυς, πάντας μὴ ἐλλείπης, προσπίπτοντάς σοι σώζειν.

Ῥοαῖς δακρύων, τὴν σὴν θήκην κυκλοῦντες, ἐξαιτούμεθα δυσχερῶν τὴν λύσιν, καὶ ψυχαῖς εἰρήνην, ὧ θεῖε Νεομάρτυς.

Θεοτοκίον

Ὁ χρόνος Μῆτερ, τῆς ἐπὶ γῆς παροικίας, καθ' ἡμέραν συντέμνεται ἀκάρπως, ὅθεν ἔγκαρπὸν με, δεῖξον πρὶν τῆς θανῆς μου.

ᾠδὴ θ΄. Κυρίως Θεοτόκον.

Στερέωσον νοός μου, θεῖε Νεομάρτυς, τοὺς λογισμοὺς ὀλισθαίνοντας πάντοτε, καὶ ἐν Χριστοῦ τῇ ἀγάπῃ, τούτους καθήλωσον.

Χαρίτωσον τὸν βίον, θείας σου πρεσβείαις, τῶν γεραιρόντων σεπτὸν σου μαρτύριον, καὶ ἐκζητούντων σὴν χάριν, ὧ Ἀναστάσιε.

Ἐνίσχυσον καρδίας, τὰς συνεχομένας, βιοτικάῖς περιστάσεσιν Ἅγιε, καὶ παραμύθησον ταύτας, τῇ μεσιτείᾳ σου.

Σωμάτων ἀσθενείας, καὶ ψυχῶν τὰ πάθη, δίωξον μάρτυς κλεινὲ Ἀναστάσιε, ἵνα γεραίρωμεν πόθῳ, τοὺς θείους ἄθλους σου.

Θεοτοκίον

Ἀνάνηψον ψυχὴ μου, ἐκ τῆς ῥαθυμίας, καὶ πρὸς Χριστὸν ὅσον τάχει ἐπίστρεψον, Παραμυθίαν Μητέρα, Αὐτοῦ κατέχουσα.

Ἄξιόν ἐστιν....καὶ τὰ

Μεγαλυνάρια

(τὸ παρὸν παλαιόν)

Τῆς Παραμυθίας τερπνὸς βλαστός, καὶ πάσης Ἡλείου, νέον κλέος ὤφθης σοφέ,
ἔθεν σου τὴν μνήμην, τελοῦμεν τὴν ἁγίαν,
χαρμονικῶς τιμῶντες, σὲ Ἀναστάσιε.

Λάμπων ταῖς καρδίαις σῶν ὑμνητῶν, θεῖε Νεομάρτυς, τῷ φωτὶ τῷ χαροποιῷ,
ἔπερ λείψανόν σου, κατέλουσε πλουσίως, καὶ δίωξον
τὰ νέφη, παθῶν τὰ μέλανα.

Θείας Ἀναστάσεως γεγονώς, καὶ υἱὸς καὶ μάρτυς, Ἀναστάσιε θαυμαστέ, πάντων
τὰς καρδίας, τῶν σὲ τιμῶντων πόθῳ, ἀνάστησον
πρεσβείαις, ταῖς θεοδέκτοις σου.

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων...

Εἰς δὲ τὴν ἀπόλυσιν ψάλλομεν τὸ παρὸν προσόμοιον.

ᾠχος β΄. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Ὅσπερ νοητοὶ ἀγαρηνοί, οἱ ἐχθροὶ ἡμῶν ἀπαιτοῦσι τοῦ ἀπολέσαι ψυχάς,
μάρτυς Ἀναστάσιε, Παραμυθίας βλαστέ,
ὑποσχόμενοι μάταια, τρυφήν τὴν τοῦ κόσμου, δόξαν τε τὴν πρόσκαιρον, καὶ
σαρκικὰς ἡδονάς· ἔθεν σοῦ δεόμεθα μάκαρ,
πρόφθασον εὐχαῖς σου ἁγίαις, καὶ ἠπορημένους παραμύθησον.

Δέσποινα πρόσδεξαι τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς ἀπὸ
πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Τὴν πάσαν ἐλπίδα μου εἰς σε ανατίθηναι, Μήτηρ τοῦ Θεοῦ φύλαξόν με ὑπὸ τὴν
σκέπη σου.

**Δι' εὐχῶν τῶν ἁγίων πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ο Θεός ἡμῶν,
ελέησον καὶ σώσον ἡμᾶς. Ἀμήν!**

Στίχοι

Ἄγαρ νοητὴν κατάσφαξόν μοι τάχει, Ἀναστάσιε, παραμυθῶν με ἅμα.